

Arrest

nr. 157 104 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod met een duur van acht jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1): B(...), M(...). geboren te (...), op (...), onderdaan van Turkije, ALIAS:

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, afpersing, andere misdrijven, diefstal met braak, inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 17/04/2015 door de correctionele rechtbank van Tongeren werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met 3 jaar uitstel voor 6 maanden .

Bovendien heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan meerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 15/02/2013 (13qq 30 dagen) en op 22/11/2013 (13qq 30 dagen)

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winstoogmerk karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“(…)

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van

verzoekende partij. In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod meer dan vijf jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 8 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat verzoekende partij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. De verwijzing naar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd. De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 8 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij. Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 6 of 7 jaar. Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 8 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen. Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 5 jaar tot oneindig. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit een ingrijpende en reusachtige marge. Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 8 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 8 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake. Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. (...).

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 5 tot ... jaren, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 8 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn. De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012. (...) Uw Raad was van mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr. 113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt: (...)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

II.1.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod (...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval. II.1.8. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook II.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend: “Anders dan de verzoekende partij in hooforde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.” De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden. II.1.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond.”

2. 2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

De hierboven vermelde bepalingen en beginselen worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen “*indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*“. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*“. Derhalve is een specifieke motivering vereist betreffende de termijn (cfr. RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

De verzoekende partij werpt op dat de verwerende partij louter verwijst naar de wettelijke mogelijkheid van een inreisverbod, zonder enigszins te verduidelijken waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke impact neemt, aangezien het niet om een verplichting gaat. Verder betoogt zij dat er in de bestreden beslissing niet is terug te vinden waarom de verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van acht jaar oplegt, met als enige reden dat de verzoekende partij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, wat zij overigens niet betwist. Volgens haar is er dus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de voormelde wet, omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, afpersing, andere misdrijven, diefstal met braak, inklimming valse sleutels, feiten waarvoor zij op 17 april 2015 door de correctionele rechtbank van Tongeren werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met 3 jaar uitstel voor 6 maanden, zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 15 februari 2013 en 22 november 2013, dat zij wegens het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde en dat het winst oogmerk van haar criminele gedrag de toepassing van een termijn van acht jaar motiveert.

Er valt derhalve duidelijk in de bestreden beslissing, buiten de verwijzing naar de wettelijke mogelijkheid van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, te lezen op grond van welke feitelijke elementen werd gekozen voor een termijn van acht jaar. Van enig automatisme of een beperking tot een verwijzing naar de wettelijke mogelijkheid om de betrokken maatregel te nemen is dan ook geen sprake. Verzoekende partij kan gelet op de motivering ter zake niet voorhouden dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Minstens toont zij niet aan met welke andere elementen verwerende partij rekening had moeten houden. Zij maakt dan wel ergens melding van het feit dat zij nog familie in België zou hebben, maar toont dit op geen enkele manier aan, laat staan op welke wijze dit een invloed zou hebben op het bepalen van de duur van de termijn, nu er zelfs geen enkele specificering is omtrent aard van de beweerdelijke familiebanden.

De verwerende partij moet voorts niet motiveren om welke reden zij voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een minder lange termijn, maar moet de verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

De verzoekende partij werpt ten slotte ook op dat, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, deze laatste de evenredigheidstoets in acht moet nemen, in die zin dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van acht jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Zij blijft daartoe evenwel volledig in gebreke. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Daarmee wil niet gezegd zijn dat de verwerende partij, zoals verzoeker suggereert, geen kortere termijn had kunnen opleggen die evengoed binnen de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid lag. Het is echter nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het evenredigheidsbeginsel doorstaan (cfr. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

De vermeende schendingen zijn, mede gelet op het feit dat geen concrete uiteenzetting wordt gegeven aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die losstaat van hetgeen hiervoor reeds werd besproken, niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS